

Τριξίματα άμαξας πού ξεκινάει

Τό χάδι

Ή παράφορη ριπή τής χούφτας ό μονόλογος

Ή γυαλάδα τών ματιών σου καθώς έλεγε

«Τώρα»

Σφαδάζοντας κόντρα στην πόρτα με τό χνούδι

Όλα

Χωράνε σε μιá λύπη

Ή ακόμη κι ή άπιαστη χαρά πού μόνο ό νοϋς άγγίζει

Βρυχώντας λιονταρίσια

Στά μελλούμενα

Ντυμένη τ' άβολο χαμογέλιο τής σοφίας

Θύμιος Λιόγας

ΕΝΑ ΠΟΙΗΜΑ

Ήγώ ταξιδεύω αγιάτρευτα

κουράζοντας τόν ταπεινό μου πατέρα

Δέν βλέπω τά μικρά χαλίκια

πού καταπίνω άμάσητα

Μόνο στέκομαι, δειλός στρατιώτης

κι άμέρμιμος ήλίθιος

Στιγμές - στιγμές λυτρώνομαι

και φεύγει ή σιωπή από πάνω μου

Έχω καιρό νά γράψω ποίηση

Μάλλον ό έαυτός μου γνωρίζει

τήν γλώσσα

Έδω λοιπόν πού στάθηκα τριγυρνώ

κυκλικά

Παίζω με τίς άδιάκοπες τελείες

Ύστερα ρίχνω μαύρη πέτρα πίσω μου

“Αχ τά νειάτα, τά τρελλά ήλίθια πλάσματα.

Αλέκος Μαρασολής

Η ΜΕ ΚΥΤΤΑΖΕΙΣ

μέ κυττάξεις — έλεγε —

μείνει ή ματιά μας καρφωμένη

ούς γλάρους,

κι φαροκάικα πού άπομακρύνονται,

κι σύννεφα πού ταξιδεύουν.

ς μείνουμε μόνοι με την άνάσα

ι την έλπίδα,

ν προσμονή

ι τό φώς τής σελήνης,

αύριανό όνειρο

και τό σημερινό έρωτα.

“Ας μείνουμε με τό φεγγάρι στή φούχτα μας

νά κλείνει τίς ρωγμές τής ζωής,

νά δικαιώνει τίς άνησυχίες,

μήπως και γυρίσει ό χρόνος πίσω,

μήπως κι άνεβεί ή θερμοκρασία

στήν πολική νύχτα

κι άνθίσουν ξανά οι άνεμώνες,

“Ας κρατήσουμε όλο τόν κόσμο στήν καρδιά μας

μές στή θεόκλειστη κάμαρα

μακριά από τή μυροϋδιά τής γής

στό πρώτο φθινοπωρινό άπόβροχο.

Τάκης Νικολόπουλος

LUCIDUM INTERVALLUM

Δηλαδή όλα τελειώνουν άθόρυβα...

Κι οι τελευταίες διεργασίες του έγκεφάλου μου

για 'κείνη την κρεμαστή γέφυρα

πού θα συνδέει, λέγε, τά άκρα μου: άπάτη.

Δηλαδή δέν ύπήρξε ποτέ αντίπαλο στρατόπεδο,

κι οι λέξεις — άμισθες πόρνες — άναίτια πυροβολούσαν...

Πόσο με χτυπάει ή βροχή όταν είναι πέτρες!

Κάποτε τή ρουφούσα — μου θύμιζε θάλασσα,

θμως τώρα άδειάζω άναπόφευκτα.

Έίπατα' με «χώνεψαν» τά πράγματα

κι οι άτέλειωτες διαγραφές του έαυτού μου.

Ἔτσι δὲν ἤθελα ἄλλωστε;
 Ἄφου μήτε στὴν ποίηση πίστευα
 μήτε στὶς ἐποχές τοῦ χρόνου·
 μὲ μπόδιζαν κείνα τὰ πουλιά
 ποὺ ἐπέμεναν νὰ κάνουν ἔρωτα
 στοὺς πρόποδες τοῦ ἴδιου ἡλίου
 ἢ ἢ «Λίζα» τῆς Χαριλάου Τρικούπη
 ἴσως τέλος κι οἱ τελευταῖες σκέψεις τοῦ
 Ἄϊνσταϊν
 περὶ «ἐνοποιημένου πεδίου».
 Νὰ γιατί κάθε φορά νομίζω
 πὼς ὁ τυφλὸς μπορεῖ νὰ πάει παντοῦ!
 Ὅλα τελειώνουν λοιπόν...
 Κι αὐτὸ τὸ τέλος λυπᾶμαι
 ποὺ θὰ γράφει ἱστορία μόνο του.

Κώστας Παπαποστόλου

ΧΙΟΝΙ

Στὸ ψηλότερο παράθυρο
 τοῦ κόσμου
 ἕνας ἀλήτης
 σκορπίζει
 φιλιὰ
 ἀπαστράπτοντα
 τῆ γύμνια του,
 χιλιάδες φιλιὰ,
 ἀναλύοντας
 σὲ ρυθμὸ χοροῦ
 τὸ βουβὸ του
 τραγούδι,
 ζωγραφίζοντας
 μὲ ἀσβέστη
 τὴν ἀπλότητά
 τῆς
 ἐγκαρτέρησης.

ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΔΕΙΠΝΟΣ

Κάθε βράδυ
 ἔρχονται
 καὶ κάθονται
 γύρω στὸ τραπέζι
 χωρὶς νὰ τρῶνε —
 τόσα μάτια —
 Μόνον γιὰ δυὸ —
 Μόνον γιὰ δυὸ
 χεῖλη
 ποὺ ἐτοιμάζονται
 νὰ μὲ φιλήσουν —

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΜΕΡΑΣ

Περιπλάνηση —
 ἕνα χαμόγελο
 ταξιδεύει στὸ πέλαγο
 μὲ ἴχνη λευκά,
 ἀνοίγεται καὶ κλείνει,
 πανιά
 μιᾶς ξωτικῆς φρεγάδας
 χωρὶς θόρυβο,
 χωρὶς βάρος —
 Ἡ πίκρα
 μιὰ διάφανη κηλίδα
 ποὺ ἀπλώνει —

ΤΥΨΕΙΣ

Κάποτε βραδυάζει —
 τότε ἀνάβουνε τὰ φῶτα
 κι ἕνας θίασος μουσικὸς
 περιδιαβαίνει τοὺς δρόμους
 καὶ λυμαινεται τὴ γαλήνη —

ΕΙΝΑΙ ΚΑΙΡΟΣ

Σιωπή,
 λίγνο τοῦ δισταγμοῦ.
 Λευκή,
 θερμή,
 ἀμήχανη
 στὴν κόψη τοῦ φωτός —
 Φορώντας ἀσύστολα
 τὴ γύμνια μας,
 λοιπὸν γαί,
 ψηλαφώντας
 τὸ σῶμα τοῦ ἔρωτα.

ΛΥΡΙΚΟ

Σὰν φίδι
 ἔρπει
 ἢ ὠρα —
 Σὰν ἐρωμένη
 μὲ φαριμάκι
 ἀργοῦ θανάτου —

Η ΟΥΤΟΠΙΑ

Θάλλει τὸ σούρουπο
 κτυπώντας τὴν πόρτα
 συνηματικὰ —
 Θάχει δυὸ μάτια ἀπὸ γίασεμι.